

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 11. Locutio quædam, quæ Euripidis esse credebatur, reiecta: & ipsius
poëtæ emendatus locus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

posteritate monumētum. Adscribam & Græca, si quis ea fortè cognoscere cupiat. ὅτι ποιήσονται πλεῖστοι τὸ ζῆλον τῆς ἐλευθερίας. ἐδὲ καταλείψω τὰς ἡγεμόνας, ἕτεροι ζῶντες, ἕτεροι ἀποθανόντες. ἀλλὰ τὰς ἐν τῇ μάχῃ τελευτήσαντας τῆς συμμάχων ἀπαντας θάψω. καὶ κρατήσας τῶν πολέμων τὰς βαρβάρους, τῆς μὲν μαχασμένων ὑπὲρ τῆς ἐλλάδος πόλεων ἐδεμίαν ἀνάστων ποιήσω. τὰς δὲ τὰ τῶν βαρβάρων παρελομένας ἀπάσας δεκαπέσω. καὶ τῆς ἱερῶν τῆς ἐμφορηθέντων καὶ κατακληθέντων ὑπὸ τῆς βαρβάρων ἐδὲ ἐν ἀνοικοδομίᾳ πάντα πασον. ἀλλ' ὑπόμνημα τοῖς ὀπινημένοις ἕασσω καταλείπειν τῆς βαρβάρων ἀσελείας.

Locutio quadam, que Euripidis esse credebatur, reiecta: & ipsius poeta emendatus locus.

CAPVT XI.

TRADITVM est à quibusdam, & quidem iis in libris, qui clarissimi, & vtriusque linguæ intelligentia præcellentissimi viri Gulielmi Budæi nomen præferunt, καλλίνικον φέρεσθαι apud Euripidem legi, pro eo quod est, victoriam reportare. ego autem, qui poeta illo singulariter oblectatus sum, plurimumque studij in eius fabulis posui, præstare ausim, nusquam id loquendi genus apud ipsum reperiri, sed eos ita putasse, inductos in errorem, his è Medea versibus:

Δεινὴ γὰρ ἔτοι βράδ' ἴωσθε συμβαλῶν

Ἐλθεαν τις αὐτῆ, καλλίνικον οἶσε.

cùm tamen ibi legendum sit, ἄσεται, non οἶσεται. est enim καλλίνικον genus cantilenæ, quod canebatur victoribus, quos etiam honoris causa καλλινίκους appellabant: vt, Io pæan, aut, Io triumphæ. idque disertè tradidit Athenæus libro XIII. tripudiantes autem eam cantilenam canebant. vnde apud eundem poetam in Hercule furente,

Τὸν καλλίνικον μὲ θεῶν ἐκώμασον.

ait igit-

ait igitur nutrix, non facile fore, vt pæana canat, qui cum Medea inimicitias susceperit. ne quis autem dubitet, quin ita, vt dixi, legendum sit, proferam alium locum similem ex eodem poëta, eaque, quam proximè nominavi, fabula, vbi senum chorus se ait Herculi reduci καλλινικον canere velle. Versus hi sunt:

Επ τῶν Ηρακλέους Καλλινικον αείσω.

& in Electra: ἀλλ' ἐπάειδε καλλινικόν ὡδ' ἂν ἐμῶ χροῶ.

Atticum loquendi genus, quod imperiti ex Euripidis Hecuba susstulerant, restitutum.

CAPVT XII.

APRVD Euripidem Hecuba, versus hi sunt Vlyssis Hecubam alloquentis:

Οἷδ' ἔν' ὃ δ' εἶσας; μήτ' ἀποπαύσῃς ἄρα,

Μήτ' εἰς χερῶν ἀμύλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί.

in quorum priore erratum est ab iis qui Atticæ linguæ imperiti essent. non enim scribendum erat, Οἷδ' ἔν' ὃ δ' εἶσας; sed, Οἷδ' ἔν' ὃ δ' εἶσον; quod valet quidem planè idem cum illo superiori: sed venustius, & ἀπικώτερον dicitur. Itaque scholiastes quoque ita legit: & simile exemplum è Menandro citat,

Οἷδ' ὃ, π πείσον;

Ego autem sæpè admodum Euripidem ita locutura annotavi. vt Iphigenia in Aulide:

Οἷδ' οὐδ' ὃ δ' εἶσον ὡ γῶαι; πθῆ δ' ἔροι.

& in Helena:

Οἷδ' οὐδ' ὃ δ' εἶσον; τ' πάρο λαδοίμεθα. & in Ione:

Οἷδ' οὐδ' ὃ δ' εἶσον; χεῖρ' ὅς ἐξ' ἐμῆς λαβῶν

χευτομ' Ἀθάνας, &c. sed & alij Attici eodem modo locuti reperiuntur. vt Aristophanes in Auibus,

Οἷδ' ἔν' ὃ δ' εἶσον ὡ τρέβηλε; δ' εἰσπότημ

Ἡμῖν, κάλεσον.

quare

Ant. Mureti

Varia Lectiones

LIB

75